

Όταν προετοιμαζόμουν για τις εισαγωγικές, το Μετσόβιο, όπως το έλεγα τότε, ήταν ένα άπιαστο όνειρο. Κατέβαινα με το λεωφορείο για το φροντιστήριο στην Κάνιγγος και με κρυφή ελπίδα κοίταζα τους φοιτητές που μπαινοέβγαιναν την πύλη της Στουρνάρι.

Αν μου έλεγαν τότε ότι θα σπούδαζα και θα δίδασκα για πολλά χρόνια στην Αρχιτεκτονική Σχολή του ΕΜΠ δεν θα το πίστευα. Οι αναμνήσεις πολλές. Η δικτατορία, το 1974, η φοιτητική μας ζωή και το εκφράζω έτσι γιατί εκείνα τα χρόνια όλοι ήμασταν μια παρέα, σιγματίστηκαν από πολιτικές συζητήσεις, συνελεύσεις, παραδόσεις με ξενύχτια, συνεργασίες και από τα ταξίδια στο πλαίσιο των μαθημάτων και εκτός. Φοίτησα σε μια σχολή, την Αρχιτεκτονική, η οποία στεγαζόταν σε ένα κτίριο χαρισματικό -το Αβέρωφ- με το κεντρικό αίθριο χώρο, το οποίο επέτρεπε και επιτρέπει μέχρι σήμερα κάθε είδους δραστηριότητες και κυρίως προάγει την κοινωνικοποίηση διδασκόντων και διδασκομένων. Δεν νομίζω ότι η Αρχιτεκτονική θα ήταν ίδια χωρίς αυτό το κτίριο και αυτόν τον χώρο που της προσδίδει την χωρική ταυτότητα της. Αλλά το αίθριο θα ήταν κενό νοήματος αν δεν ήταν ένας βιωμένος χώρος από συμμαθητές, φίλους, δασκάλους και γεμάτος αναμνήσεις γεγονότων.

Η Αρχιτεκτονική Σχολή του Μετσοβίου μου έδωσε τα εφόδια να εξελιχθώ στον τομέα μου, να κερδίσω την υποτροφία του ΙΚΥ, να βρεθώ στο University of London, να ολοκληρώσω τις σπουδές μου αλλά και να διδάξω στο Λονδίνο. Εκεί συνειδητοποίησα τα γερά θεμέλια που είχα κτίσει στην Ελλάδα και πως αυτά με βοήθησαν να ανοιχτώ σε έναν διαφορετικό τρόπο σκέψης, σε μια διαφορετική κουλτούρα. Η επιστροφή στην Πατρίδα συνοδεύτηκε με την πρόσληψη μου στο εκπαιδευτικό δυναμικό της σχολής Αρχιτεκτόνων του ΕΜΠ. Έφερα μαζί μου τις γνώσεις και την εμπειρία μιας άλλης ματιάς, η οποία περιείχε πάντοτε τις πρώτες διδαχές. Γιατί ποτέ κανείς δεν ξεχνάει τα πρώτα μαθήματα, τους καθηγητές η δασκάλους, τα πρώτα βήματα στον σχεδιασμό. Αλλά ήμουν διαφορετική. Η εμπειρία του εξωτερικού με είχε καθορίσει και αυτή με τον τρόπο της.

Επέστρεψα για να διδάξω με τους καθηγητές μου και στην αρχή αυτό μου φαινότανε ουτοπικό. Μου πήρα κάποιο χρόνο να συνειδητοποιήσω ότι μοιραζόμασταν το λειτούργημα του διδάσκειν. Από τους συμφοιτητές πέρασα στους φοιτητές τους καλύτερους όπως πάντα έλεγα, αυτούς στους οποίους αφιέρωσα με μεγάλη χαρά ένα σημαντικό κομμάτι της ζωής μου.

Το Μετσόβιο για μένα είναι βασικά οι άνθρωποι του. Από την καθαρίστρια, τους θυρωρούς, τους γραμματείς, τους συναδέλφους και τους φοιτητές, όλοι έχουν την θέση τους στην καθημερινότητα της Σχολής. Είναι και η γνώση αφού πάνω από όλα είναι ένας χώρος μαθητείας. Έμαθα από τους δασκάλους μου, τους συμφοιτητές μου, τους συναδέλφους μου και τους φοιτητές μου και τους χρωστάω ένα τεράστιο ευχαριστώ, όπως και εγώ προσπάθησα να μεταφέρω αυτήν την γνώση με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Δυστυχώς ο χώρος μιας επιστολής δεν θα ήταν ποτέ αρκετός για να περιλάβει τον καθένα χωριστά όλους αυτούς που θυμάμαι με εκτίμηση και αγάπη.

Ευχαριστώ

Νέλλη Μάρδα

